

לאן תוליך את הדקות

תכנון עירוני (בדידות)

ברחוב רבינוביץ' בונים בנין.
הרסו בנין ואז בונים. באו
רבינוביץ' אנשים ואמרו:
בונים בנין. אמרו: עכשו עושים
השלד ואז ממשיכים, בסוף מחפים.
כל האנשים מחפים את השלד והשלד
מחפה על המחפים.

יבואו מנופים להניף אשה לבנין.
יאמרו: מחפים בנין. יבואו אנשים
יקנו חלקי בנין. במעלית ירדו
אל רבינוביץ' בעלי בנין, ילכו
ישבו אל בנין ולא יראו השלד.
מחפים בנין ולא יראו השלד
והשלד מחפה על הבנין.

מה מחפש השלד.
רבינוביץ' מחפה את קרקעית השלד
החף מחפויים.

הנח לאנחות

א.

יִוְתֶם,
אַתֶּה נִכּוֹן לְנַחַת.
אַתֶּה נִכּוֹן לְנַחַת,
יִוְתֶם.

יִוְתֶם אַתֶּה לְמוֹד חֲכוֹת
לְדָג אֲשֶׁר יִצְלַל אֶתְּךָ לָאֵן,
לָאֵן יִצְלַל אֶתְּךָ, יִוְתֶם,
לָאֵן תּוֹלִיךְ אֶת הַדְּקוֹת
בְּקֶמֶט הַפְּרָצוּף הָרְצִינִי
[הִרִי מַעֲבֵר הַשְּׁעוֹן, יוֹתֶם
אֲנִי].

ב.

יִוְתֶם, אֶל מִי אַתֶּה קוֹרָא
בְּכָל הָאוֹתִיּוֹת הָאֵלוֹ
שְׁאִינֶן שְׁלִי,
יִוְתֶם אֵיךְ לֹא אֶכְפֹּת לָךְ,
אֵיךְ אַתֶּה גִּדֵּל וְנִעַלְמָם אֶל מוֹל פָּנַי,
אֵיךְ שׁוֹב יוֹתֶם, מִבֶּט שְׁקֵט, יֵשֶׁר, אֵלַי.

וּמִי מַעַן שֶׁל הָעֵינִים הַלְּחוֹת
כְּשֶׁמִּפְשִׁיר הַשְּׁלֵג הַדְּרוֹף שֶׁם
[וּכְשֶׁתִּפְּנֶה לוֹ אֶת גְּבֶהָ, יוֹתֶם,
בְּתוֹכָי הַתּוֹכָחוֹת].
מִי חוֹלֵם בְּךָ רְחוּק,
וְנֶאֱבֵד.

לפנות הבקר,
פנסי הערב עוד יאירו הרחובות.
אולי היום תהיה למוד ברכות, אולי
יותם, אולי
אתה נכון לנחת.

ג.

מנח באנחות, הנח להנחות.
תנוח דעתך, יותם.
מה בכך אם אני בעיני
ואתה ישך,
מה אם בכל מאדי
עדין אינך –
וכשחזיון-עבר הנך, מלוא החולם,
מה אם יתם.

ד.

מאנך לחריץ מדרכות מתפתל,
מאנך לשולל מהרחוב את הצל-
סוף-היום. והערב אור לנשיפה,
והערב בפי זע
כמעטפה.

ואני שנמען
ואתה שנמען
והזמן
שנבחן.

ה.

נעוץ סופי בתחלתך,
הויתי הויתך.
ויותם יכסה על התם הנגלה
שלא יתבלה.